



## ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713)

**stwierdzam nieważność**

**§ 5. uchwały nr XXII/303/20 Rady Miejskiej Legnicy z dnia 28 września 2020 r. w sprawie ustalenia cen za usługi przewozowe oraz uprawnień do przejazdów ulgowych środkami publicznego transportu zbiorowego organizowanego przez Gminę Legnica.**

### Uzasadnienie

Rada Miejska Legnicy na sesji w dniu 28 września 2020 r. podjęła m.in. uchwałę nr XXII/303/20 w sprawie ustalenia cen za usługi przewozowe oraz uprawnień do przejazdów ulgowych środkami publicznego transportu zbiorowego organizowanego przez Gminę Legnica - dalej: uchwała.

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do Organu Nadzoru w dniu 5 października 2020 r.

W toku badania legalności uchwały nr XXII/303/20 Organ Nadzoru stwierdził, że §5 uchwały w sposób istotny narusza art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2475 - dalej: ustawy), poprzez przekazanie Prezydentowi Miasta kompetencji do określenia cen za niektóre rodzaje usług przewozowych w publicznym transporcie zbiorowym organizowanym przez Gminę Legnica.

Według §5 uchwały: „Upoważnia się Prezydenta Miasta Legnicy do ustalenia cen za przejazdy na liniach uruchamianych w celu obsługi uroczystości i imprez organizowanych przez Gminę Legnica, jak również do wprowadzenia promocyjnych cen biletów jednoprzejazdowych zakupionych w przedsprzedaży w stosunku do cen ustalonych w załączniku do niniejszej uchwały.”.

Kompetencja do ustalenia cen za usługi przewozowe w publicznym transporcie zbiorowym, jako świadczone przez gminę usługi z zakresu realizacji zadań własnych w postaci lokalnego transportu zbiorowego (art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym), została ustanowiona w art. 50a ust. 1 ustawy: "Rada gminy może ustalać ceny za usługi przewozowe w publicznym transporcie zbiorowym w zakresie zadania o charakterze użyteczności publicznej w gminnych przewozach pasażerskich. W mieście stołecznym Warszawie uprawnienia te przysługują Radzie Warszawy.”.

Z powołanego przepisu wynika wyłączna kompetencja rady gminy (miejskiej) do ustalenia opłat (wraz z wszelkimi ulgami od tych opłat) za usługi świadczone przez gminę w ramach lokalnego publicznego transportu zbiorowego. Ustawodawca, przyznając radzie gminy kompetencję do ustalenia przedmiotowych opłat, wprowadził tym samym wymóg ich precyzyjnego i wyczerpującego ustalenia przez organ stanowiący gminy. Nie przewidział jednocześnie możliwości subdelegacji tej kompetencji, w całości albo w części, na organ wykonawczy gminy. Za taką subdelegację kompetencji nie może być uznany w szczególności art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 712): "Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego mogą powierzyć organom wykonawczym tych jednostek." Przepis ten wprowadza ogólną, generalną kompetencję dla rady gminy do określenia wysokości cen i opłat albo sposobu ustalania cen i opłat m.in. za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej. Byłby on możliwy do zastosowania w rozpatrywanym

przypadku gdyby w obrocie prawnym nie istniała norma zawarta w art. 50a ust. 1 ustawy. Jest to norma prawna o charakterze szczególnym ponieważ w sposób szczególny, odrębny od uregulowania zawartego w art. 4 ust. 2 ustawy o gospodarce komunalnej, odnosi się do kwestii regulacji cen i opłat za konkretny rodzaj usługi komunalnej, jaką jest organizowanie przewozów w postaci publicznego lokalnego transportu zbiorowego. Jej szczegółowy charakter powoduje wyłączenie stosowania ogólnej normy odnoszącej się do usług o charakterze użyteczności publicznej zawartej w art. 4 ust. 2 ustawy o gospodarce komunalnej, w myśl zasady *lex specialis derogat legi generali*.

Artykuł 50a ust. 1 ustawy jednoznacznie wskazuje na zakres wyłącznej właściwości rady gminy w wymienionych w tym artykule sprawach opłat za usługi przewozowe w organizowanym przez gminę publicznym transporcie zbiorowym. Wyłączna właściwość rady gminy oznacza, że kompetencji tych rada nie może przekazać innemu organowi. Podjęcie czynności z tego zakresu przez inny organ sprawi, iż uznane one będą za czynności podjęte bez podstawy prawnej. Organ stanowiący gminy, korzystając z przyznanej mocą art. 50a ust. 1 ustawy kompetencji, jest zobowiązany do uregulowania, w drodze osobnej uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, wszystkich zagadnień dotyczących ustalenia cen za przejazd w publicznym transporcie zbiorowym organizowanym przez gminę, w tym ulg w tych opłatach i przesłankach ich stosowania. Rada Miejska Legnicy nie może, jak to uczyniła w §5 uchwały, wychodzić poza zakres przyznanej jej kompetencji do ustalenia w/w opłat subdelegując ją, w całości albo w części, na inny organ czy korzystać z tej kompetencji w sposób wybiórczy.

Należy przypomnieć, że organy władzy publicznej, do których zaliczane są również organy jednostek samorządu terytorialnego, działają na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP). O ile jednostka ma swobodę działania zgodnie z zasadą, że co nie jest wyraźnie zabronione przez prawo, jest dozwolone, to organy władzy publicznej mogą działać tylko tam i o tyle, o ile prawo je do tego upoważnia. Jest to zgodne z wymogami wynikającymi z zasady demokratycznego państwa prawnego, wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP (W. Skrzydło, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Zakamycze 2002, wyd. V). Oznacza to, że każde działanie organu władzy publicznej musi znajdować uzasadnienie w przepisie aktu prawnego wyższego rzędu. Dotyczy to również organów jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto akty prawa stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego powinny regulować tylko te kwestie, które wynikają z normy kompetencyjnej. Z kolei kwestie te powinny być regulowane tylko przez ten organ, który jest wskazany w normie kompetencyjnej.

Mając na uwadze powyższe, postanawia się jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski

**Jarosław Obremski**